

5. fejezet

Az ember teremtése.

Kiegészítő történet az ember teremtéséhez.

Az ember teremtésének részletes leírása, mellyel a következőkben foglalkozunk, az egyik legfontosabb téma, mert ez az egyetlen alapja az emberi faj eredetével kapcsolatos igaz tanításnak. Ezért gondosan meg kell vizsgálnunk; munkánk azonban nem lesz fárasztó, mert az egész kijelentést a következő rövid feljegyzés tartalmazza: „Ekkor megformálta az ÚR Isten az embert a föld porából, és élet leheletét lehelte az orrába. Így lett az ember élő lélekké” (1Móz 2,7). Három mozzanatot kell tehát végiggondolnunk: a test megformálását, az élet leheletének beáramlását, és az eredményt, amikor az ember végül mint élő lélek öntudatra ébred.

A test megformálása.

Először is azt olvassuk, hogy az Úr Isten megformálta az embert, azaz kialakította testének formáját, úgy, mint ahogyan a fazekas bánik az agyaggal – olyannyira, hogy a formálást jelentő héber ige (*jácar*) melléknévi igenév formájában, főnévként használva magát a fazekast jelenti. Istennek erre az első cselekedetére utal Jób, amikor azt mondja: „Emlékezzél csak, hogy mint agyagot alkottál meg engem; és ismét porrá teszel engem?” (Jób 10,9). A megformázott anyag ugyanis a föld porából készült, melyet éppen megnedvesített a pára, és ezért mondja később: „Bizony por vagy, és vissza fogsz tért a porba!” (1Móz 3,19).

A „föld” héber szava az *adámá*, mely vörös földet jelent, és ebből származhat az Ádám név is, valamint ez az árnyalat megfelel az emberi bőr pirosas színének (Én 5,10).

A szellem beáramlása.

Az ember szellemének semmilyen köze nem volt porhüvelyének megalkotásához. Isten először az öntudatlan külső formát készítette el, utána lehelte beléje „az életek leheletét” – az eredetiben ugyanis az „élet” többesszámban van. Korábban ezt ugyan nem figyeltük meg, mert lehet, hogy pusztán a kiválóságot jelző többesszámról van szó a héberben, de az életre használt általános kifejezés ritkán szerepel egyesszámban. Ha azonban szívesen tulajdonítunk jelentőséget ennek, akkor utalhat arra, hogy Isten lehelete kétfajta életet hozott létre, érzéket és szellemet, melyek különálló létét oly gyakran felismerhetjük magunkban a közöttük dúló harc alapján.

Az „életek lehelete” vált tehát az ember szellemévé, az élet belső vezérlőelvévé – hiszen, ahogyan az Úr mondja, „a szellem az, ami megelevenít” (Jn 6,63) – és a módból, ahogyan az emberbe jutott, megtudjuk, hogy közvetlenül a Teremtőtől áradt ki. Ezért fontos odafigyelnünk arra, hogy a mi szellemünket ne tévesszük össze Isten Szellemével, akitől az Ige egyértelműen megkülönbözteti, és akit úgy mutat be, mint aki a mi szellemünkkel együtt tesz bizonyosságot (Róm 8,16). De, ahogyan a Példabeszédek mondja (Péld 20,27), az emberi szellem az Úr mécsese, melyet az Ő Szelleme világosságra tud gyújtani, és amely arra adatott, hogy általa az ember átkutathassa szívének kamráit, és megismerhesse önmagát.

A lélek eredete.

Az ember így mindössze két különálló elemből, egy testiből és egy szellemiből lett összeállítva, azonban amikor Isten a szellemet annak földből készült foglalatába helyezte, a kettő kombinációja

egy harmadik részt hozott létre, és az ember élő lélekké lett¹. A szellem és a test közötti közvetlen kommunikáció ugyanis lehetetlen, e kettő csakis valamilyen közvetítő lévén léphet kapcsolatba egymással; ez a közvetítő eszköz pedig azonnal létrejött, ahogy Ádámban a szellem és a test találkozott egymással.

Az ember élő lélekké lett olyan értelemben, hogy a szellem és a test teljesen egymásba olvadt ebben a harmadik alkotóelemben; tehát a bűntelen, bukás előtti állapotában Ádám nem ismerte a szellem és a test folyamatos küzdelmét, ami nekünk már naponkénti tapasztalatunk. A háromféle természet tökéletes egységbe olvadt, az egyesítő közeg, a lélek révén pedig létrejött Ádám személyisége, mely által különálló, egyedi lényként létezhetett. A lélek további feladata volt még, hogy a test segítségével a szellemnek betakarást biztosítson; és alighanem Tertullianus sem tévedett, amikor azt mondta, hogy a hús(test) a lélek teste, a lélek pedig a szellemé.

Érdekes azonban megfigyelni, hogy míg ebben az életben a lélek jelenti létünk alkotóelemeinek találkozási pontját, feltámadott állapotunkban a szellem lesz az uralkodó erő. Mert az első ember, Ádám élő lélekké lett, de az utolsó Ádám megelevenítő Szellemmé (1Kor 15,45); és ami elvettetik fizikai testben, feltámasztatik szellemi testben (1Kor 15,44).

Az ember hármasság természetéről szóló tant – egy-két kivétellel – elhomályosítják a nem megfelelő bibliafordítások.

Így tehát a Szentírás már a legelején figyelmeztet bennünket a testről és lélekről szóló elterjedt közbeszédre, mely régóta táplálja azt a téves elképzelést, hogy az ember mindössze két részből áll. Ez a vélekedés bizony annyira meggyökerezett nálunk, hogy kifejezésbeli hiányossághoz vezetett a nyelvünkben. Mert habár van olyan főnevünk, hogy „szellem” meg „lélek” – melyeket általában szinonimákként kezelnek –, nincs a másodikból képzett melléknevünk, ezért nem tudjuk a lélekkel kapcsolatos dolgokat kifejezni, csak körülírással.² Történelem kísérletek a görög eredetű „*psychic*” angolosítására, azonban a szokatlan alak és hangzás valószínűleg megakadályozza, hogy elterjedjen a hétköznapi nyelvben³. Ennek a melléknévnek a hiánya azonban majdnem teljesen eltakarta az ember hármasság természetéről szóló tant; az angol bibliaolvasókat pedig téves értelmezésekbe vitték a „lélekből fakadó”-t, „lelki”-t jelentő görög szó nem megfelelő fordításai, amelyet néha „természeti”-nek, néha pedig „érzéki”-nek fordítanak (1Kor 2,14, Jak 3,15, Júd 19).

Van azonban pár olyan szakasz, amelyben nem lehetett elfedni lényünk hármasság természetét. Ilyen például a Héberékhöz írt levél egyik figyelemreméltó verse: „Mert az Isten Igéje él és hatékony, élesebb bármely kétélű kardnál, és elhat a léleknek és szellemnek, az ízeknek és velőknek széjjeloszlásáig, megítélni képes a szív szenvedélyeit és gondolatait” (Héb 4,12 – Csia ford.). Pál itt világosan beszél arról, hogy az ember anyagtalan része két különböző alkotóelemből áll, a lélekből és a szellemből; az anyagi részt pedig akként írja le, mint ami ízekből és velőkből áll – a mozgás és az érzékelés szerveiből. Ezért tulajdonítja Isten Igéjének az erőt az elválasztásra, és mintegy darabokra szedi az ember egész lényét: szellemét, lelkét és testét; mint ahogyan a pap az égőáldozathoz megnyúzta az áldozati állatot, tagjait pedig elválasztotta egymástól, hogy minden részt maga elé helyezve meglássa, nincs-e rajta valamilyen rejtett szeplő vagy folt.

1 Lehetséges, hogy ez a jelentése a többesszámú kifejezésnek: „életek lehelete”. Isten lehelete lett a szellem, és ugyanakkor a testre való kihatásának eredményeképpen létrejött a lélek. Így volt Isten egyszerre a szellemi és az érzékeket jelentő élet szerzője.

2 A magyar nyelvben viszont van ilyen szavunk: *lelki, lelkiek* (ford.)

3 Pember itt talán a *soulical* és a *soulish* szavakra utal. Előbbit G. H. Lang már használta 1950-es kiadású önéletrajzi könyvében (*An Ordered Life*), utóbbi pedig mára elterjedt az angol nyelvű teológiai irodalomban. (ford.)

A másik nyilvánvaló szakasz, amikor Pál a thesszalonikabeliekért jár közben: „Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen; és tökéletesen őriztessék meg szellemetek, lelketek és testetek feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére” (1Thessz 5,23 – Kecskeméthy).

A test, a lélek és a szellem szerepe.

Mondhatjuk, hogy a test az érzékelés, a lélek az én-tudat, a szellem az Isten-tudat helye. A test adja ugyanis az öt érzékünket; a lélekben foglaltatik az *értelem*, mely segítségünkre van létünk jelen állapotában, valamint az érzékekből eredő *érzelme*k; a szellem pedig a legnemesebb rész, amely közvetlenül Istentől származik, és egyedül ezáltal vagyunk képesek Őt felfogni és imádni.

A szellem, ahogyan fentebb megjegyeztük, a testre csak a lélek közvetítésével tud hatni; és ennek jó példáját találjuk Mária szavaiban: „És azt mondta Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat, és örvendett szellemem Istenben, üdvözítőmben”⁴. Itt az igeidő változásából derül ki, hogy először a szellem tapasztalt meg örömet Istenben, és miután közvetítette ezt a léleknek, fel is indította arra, hogy a test szerveinek segítségével kifejezést adjon ennek az érzésnek.

A megtéretlen ember szelleme azonban halálhoz hasonló állapotban szunnyad, kivéve amikor az Úr Szelleme, aki a világot is meggyőzi a bűnről, az igazságosságról és az ítéletről, felelősségre ébreszti egy-egy pillanatra. Az ilyen emberek nem képesek fenntartani a kapcsolatot Istennel: a lélek, mely néha kimagasló értelemben, néha érzékiségben, gyakran egyszerre mindkettőben nyilvánul meg, kétségbevonhatatlan hatalommal uralkodik felettük. Ezt szeretné Júdás a tizenkilencedik versben helyre tenni, mely helyes fordításban így hangzik: „Ők azok, akik különválnak (elszakítják magukat), lelkiek, szellem nincs bennük”⁵. És jelenleg még a megtértek esetében is nagyrészt el vannak fojtva a szellem erői, és a helyüket, elégtelenül ugyan, a lélek és a test képességei pótolják ki.

Melyikünknek ne lennének elégtelenek az érzései? Mert amikor végre felébredünk e világ álmából; amikor a szemünk megnyílik a valóság, a tények meglátására; és egy pillanat alatt gondolatainkba hasít a minden látható dolog folyamatosan hanyatló és gyorsan elmúló természetére való ráésszmélés, attól a pillanattól fogva az az egyetlen és kizárólagos vágyunk, hogy az örök életet elnyerjük. De milyen iránymutatást remélhetünk e cél érdekében a test érzékeitől, melyek szüntelenül csak a sír felé menetelnek? Sőt, még a lélek is, bármilyen értelmes is legyen, bármilyen szorgalmas a keresésben, semmilyen erőfeszítés által nem lelheti meg a bölcsesség útját. Persze gyakran megkísérli, de hogy mennyire megbízhatatlanok a következtetései, azt megláthatjuk abban, hogy még a legkiválóbb értelemmel rendelkező emberek között is milyen nehéz akár csak kettő olyat találni, akinek a véleménye megegyezik. Az értelem a legjobb esetben is bizonytalan és csalárd eszköze az embernek, kinek vakságot okozó büszkesége csak még rosszabbá teszi a dolgokat. Mert amikor valaki beleszeret egy eszmébe – amely lehet, hogy nem több, mint a saját fantáziájának szüleménye, megfoghatatlan, mint egy légvár –, onnantól fogva minden erejét arra az egyetlen célra fordítja, hogy képzeletének festményét olyan életszerűvé tegye, hogy amennyire csak lehet, valóságnak tűnjön.

4 Lukács 1,46-47 (Kecskeméthy ford.)

5 „ψυχικοί, πνεῦμα μὴ ἔχοντες”. Aligha „a Szellem”-ről van itt szó. A megelőző ψυχικοί (*pszükhikoi* – *lelkiek*) olyan nyilvánvaló és természetes módon állítja ellentétbe egymással az emberi lelket és szellemet, hogy ha Júdás a Szent Szellemet értette volna, bizonyosan egyértelművé teszi a jelentést azzal, hogy névelőt tesz a πνεῦμα (*pneuma* – *szellem*) elé. Azonban nem szükséges tovább magyarázni a jelentést, hogy megértsük, az itt leírt emberekben az Isten-tudatot elnyomta a lelkiesség. Még ha esetükben a szellem ugyan még mindig lappangó lehetőség is, ami a jelenlegi befolyását illeti, akár halott is lehetne.

Az értelem nem csálthatatlan és gyakran veszélyes; a szellem ereje viszont az igazságot ösztönösen és tévedhetetlenül képes felfogni.

Így tehát könnyen megláthatjuk, hogy az értelem nem csak a tévedésre hajlamos, hanem minden képesség közül a legveszélyesebb, hacsak nincs Isten Szellemének vezetése alatt. Mert a gonoszt jónak mondhatja és a jót gonosznak; a sötétséget világossággá s a világosságot sötétséggé teheti, és a keserűt édessé, s az édest pedig keserűvé. Sőt, varázspálcájának suhintására nem csak ezt az életet, hanem a halál folyóján túli régiókat is napos tájakkal és szép jelenetekkel töltheti meg, mindnek a szilárd valóság érzetét adva, egészen addig a végzetes pillanatig, mely kettéválasztja a szellemet és a testet, amikor a csodálatos látványt egyetlen pillantás alatt örökre kioltja az elveszettek tüzes sötétsége.

De az ész még azok esetében is, akik újonnan születtek, akik hatalmat kaptak arra, hogy az Isten fiai legyenek, még mindig annyira alkalmatlan, hogy habár nekik van isteni kijelentésből származó igazságuk, mégis, ahogyan Pál mondja, jelenleg csak rész szerint képesek ismerni és érteni. De amikor majd a szellem, a mi valódi életünk kiszabadul, és visszakerül trónjára, azonnal olyan erőknél leszünk tudatában, melyeket most sem felfogni, sem elképzelni nem tudunk; nem fogjuk tovább benépesíteni a sötétséget az értelem homályos és folyton változó álmainak fantomjaival, hanem olyan világban találjuk magunkat, ahol nincsen éjszaka; és azzal az átható és csálthatatlan látással leszünk felruházva, melyet Isten fog adni minden megváltottjának. A lélek kétes és csálfa logikája helyett pedig az igazság olyan ösztönös észlelésével leszünk megajándékozva, ami a tiszta szellemek kiváltsága.

Ádám az Éden kertjében. Az ember első próbatétele.

Az Úr tehát az embert a Maga képére teremtette, és el tudjuk képzelni Ádám örömét, mellyel öntudatra ébredt abban a gyönyörű világban, melyet Isten lakóhelyéül és birtokául készített neki. De bármennyire szép is volt akkor a föld, Teremtőjének kifogyhatatlan kedvessége még inkább magával ragadta Ádám szívét azzal, hogy ilyen csodálatos és gyönyörűségekben bővelkedő lakhelyet készített számára. Az Úr Isten Édenben, kelet felé egy kertet ültetett, és mindenféle szemre kívánatos és eledelre jó fát sarjasztott benne; és köztük volt az élet fája, valamint a jó és a rossz tudásának a fája is. Majd fogta az embert, akit alkotott, és ebbe a Paradicsomba helyezte, hogy művelje, és – ahogy az angol bibliafordítások hozzák –, gondolja azt. Az utóbbi ige héberül azonban azt is jelenti, hogy vigyázzon rá, őrizze, és ez úgy tűnik, hogy valamilyen ellenség létre és a támadás lehetőségére utal.

És most kezdődött világunk első korszaka, az ember első próbatétele, hogy kiderüljön, amikor birtokában van az ártatlanságnak, képes-e megtartani azt. A hat nap munkája révén a föld tele volt tiszta áldással, minden, ami benne volt, igen jó volt; a fölötte való hatalom pedig Ádámnak adatott, aki tiszta és büntelen teremtmény volt. Ezeken felül mindössze egyetlen parancs volt; és ez körülhatárolta a bűnt és az egyetlen lehetséges törvényszegést. A kert számtalan fája közül az ember bármelyikről szabadon ehetett, még az élet fája is szabad volt számára, de azt a parancsot kapta, hogy azzal fejezze ki hódolatát a nagy Istennek, Aki mindent neki adott, hogy a számára elkészített, kimeríthetetlen bőség elismeréseképpen tizedet adjon oly módon, hogy egyetlen fától, a jó és a rossz tudásának a fájától tartózkodik. Erről nem szabad ennie, különben lázadónak bizonyul, és elveszíti a királyi uralmát és az életét.

A levegőég ellenséges lakóival kapcsolatban úgy tűnik, Ádám nem kapott közvetlen figyelmeztetést, csak annyit, amire a kert művelésére és őrzésére vonatkozó végzés utalt. Többre nem is volt

szüksége; hiszen ha jól tudja, mi Istenének egyetlen tilalma, azonnal fölismerheti az ellenséget bármilyen lényben, aki arra akarná rávenni, hogy azt megszegje.

A két név: Elóhím és Jahve

Mózes első könyvének első fejezete nem említi ezt a szövetséget Ádámmal, hiszen ott pusztán a teremtés és a helyreállítás leírását olvashatjuk, a kiegészítő feljegyzés azonban az ember erkölcsi felelősségével foglalkozik. És ezért van változás Isten megnevezésében; amikor ugyanis csak mint Teremtőről és Uralkodóról ír Róla az Ige, akkor Elóhímnak vagy a hatalmas Istennek nevezi, de amint az emberrel való szövetségi kapcsolatban jelenik meg, a Jahve nevet – melyet rendszerint „az Úr”-nak fordítanak – használja. Első megjelenésekor, azért, hogy ne legyen kétség afelől, mindkét szó kit jelöl, a Jahve név az Elóhímmal összekötve szerepel. Mármost az nyilvánvaló, hogy míg egyes szakaszokba e nevek bármelyike beleillik, számos olyan eset is van, amelyekben az egyik megfelelő, a másik pedig nem. A szentírók erre mindig gondosan odafigyeltek, és találkozni fogunk olyan esetekkel, amikor a kettő gondosan meg van különböztetve egymástól. Ezért az látszik, hogy ami a racionalisták szerint azt bizonyítja, hogy a Szentírás nem más, mint különböző és egymással össze nem függő, előhistának és jahvistának nevezett írások egybeszerkesztése, az valójában az egész könyv egységességét és következetességét csodálatosan bemutató jellegzetesség.

Ádám elnevezi az állatokat, tehát teremtése napjától kezdve bizonyosan rendelkezett a beszéd képességével.

De még egy mindent betetőző öröm várt Ádámmra. Jóságos Teremtője, aki tudta, hogy nem jó neki egyedül, elhatározta, hogy társsal ajándékozza meg őt, akivel megoszthatja örömét. Először azonban a mező vadjait és a levegő madarait hozta elé, hogy meglássa, hogyan nevezi el őket; azaz, hogy meglássa, mondja-e bármelyikre is, hogy a csontjából való csont és a testéből való test. Ádám nevet ad mindennek, de asszonynak egyiket sem nevezi; amire természetesen Isten számított. Sőt, egyáltalán nem tűnik valószínűtlennek, hogy eleve azért csinálta ezt a próbát, hogy teremtményében felkeltse azt a vágyat, melyet ki szándékozott elégiteni.

És ha az első ember képes volt teremtésének napján a vadaknak és madaraknak – kétségkívül azok külső jellegzetességein alapuló – nevet adni, egyértelmű, hogy a nyelv képességét akkor kapta meg, amikor az életek leheletét Isten az orrlyukaiba lehelte. A keresztények ezért nem adhatnak hitelt a modern filozófusok spekulációinak a beszéd fokozatos kialakulásával kapcsolatban.

Az asszony teremtése. Ádám és Éva Krisztus és a gyülekezet előképe.

Az állatvilág elnevezése által Ádám már az asszony megjelenése előtt birtokába vette az uralmat, tehát az asszony a teremtés fölötti uralomban nem a maga jogán osztozott, hanem úgy, mint aki Ádám csontjából való csont és testéből való test. Mindebben pedig a második Ádám és menyasszonya egyértelmű előképét láthatjuk. Mert a gyülekezet, bár minden dolog az övé, nem a maga érdeme alapján birtokolja azokat, hanem egyedül a minden dolog örökösének menyasszonyaként (1Kor 3,21-23).

Az asszony teremtésének történetében meg kell figyelnünk a szoros kapcsolatot a férfi és a nő között, valamint, hogy ebbe a kölcsönös szeretet kötelezettségei is beletartoznak: az egyik fél részéről a védelem, a másikeről az engedelmesség. Mindkét jellegzetesség annyira sokatmondó Krisztus és a gyülekezet titkával kapcsolatban, hogy hasznunkra válik megvizsgálni néhány hasonlóságot.

Az előkép néhány részletének vizsgálata.

Először is, az Úr utolsó munkáját azzal kezdte, hogy Ádámra mély álmodat bocsátott. És így feküdt a második Ádám is három napig halálos álomban, menyasszonyának megalkotása előtt.

Amíg az első Ádám aludt, Isten megnyitotta az oldalát, és kivette a bordacsontját, amelyből az asszonyt készítette. És amíg a második Ádám a halálban aludt a kereszten, egy katona átdöfte az oldalát, ahonnan vér és víz jött ki; és azáltal a vér által, melynek kiontása nélkül soha nem lett volna lehetséges a bűnök bocsánata, a gyülekezet most a formálódás folyamatában van. „Véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből” (Jel 5,9), mondják a vének, amikor végre eljött az idő, hogy az új éneket énekeljék.

Miután a bordát kivette, Isten hússal töltötte ki annak a helyét. Nem kellett második bordacsontot kivennie, mert csak egyetlen asszony készült Ádámnak, habár sokan születtek utána tőle. Ugyanígy lesz a második Ádámmal: Neki is csak egy mennyei menyasszonya lesz, az elsőszülöttek gyülekezete, akik az Övéi az Ő eljövetelekor⁶. Ez a test az Úr levegőbeli (az első mennybéli) jelenlétekor fog teljesen elkészülni; és az Ő menyegzőjére pontosan az ezeréves uralkodását megelőző szörnyű pusztulás előtt kerül sor, ahogyan a Jelenések tizenkilencedik és huszadik fejezetében ez az események sorrendjéből látható. Utána nagy sokaságot fog megmenteni: királyok leányai lesznek drágaságai közt, de jobbjá felől a királyné áll Ófir aranyában (Zsolt 45,9).

Utána azt olvassuk: „Az emberből kivett oldalbordát asszonnyá formálta az Úristen” (1Móz 2,22). Az eredeti szónak azonban nem ez a pontos jelentése, hanem ez: „asszonnyá építette”. Figyelemre méltó az egybeesés ennek a kifejezésnek a használatában, valamint az „építés”, „felépítés” szavak gyakori használatában az Újszövetségben.

Amikor Isten elkészítette az asszonyt, odavitte Ádámhoz. Így viszi oda Isten most a választottakat szellemben a mennyei Vőlegényhez, és senki sem jöhet Krisztushoz, hacsak az Atya nem vonzza őt (Jn 6,44). És így fogja az elkészített menyasszonyt azonnal a második Ádámhoz odavinni, és megválaszolja végre ezt az imádságot: „Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is velem legyenek; hogy lássák az én dicsőségemet, melyet nekem adtál” (Jn 17,24).

Amikor Ádám megkapta feleségét, így kiáltott fel: „Ez már csontomból való csont és testemből való test!” A második Ádám pedig azt mondja nekünk, hogy Ő a szőlőtő, és mi vagyunk a szőlővesszők (Jn 15,5); és apostola még egyértelműbben fogalmaz: „mert az ő testének tagjai vagyunk, az ő húsából és az ő csontjaiból valók” (Ef 5,30).

Ádám azután így folytatja: „Asszonyember legyen a neve, mert férfiemberből vétetett”. Héberül a férfi *is*, az asszony pedig *issá*. Az asszony Ádám természetéből részesült, ezért az ő neve után kell elnevezni. Krisztus pedig, amikor eljön, átváltoztatja Őt váró népének testét az Ő dicsőséges testének hasonlatosságára, az Ő természetének részesévé teszi őket, és ekkor betölti a győzteseknek szóló ígéretét: „Felírom rá az Én új nevemet” (Jel 3,12).

Végül pedig, az az ige, hogy „annak okáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté”, az asszonyra alkalmazva párhuzamban áll egyrészt az Úr mondásával: „Aki jobban szereti atyját vagy anyját, mint engem, nem méltó énhozzám” (Mt 10,37); másrészt a titokzatos menyasszonynak szóló buzdítással: „Halld csak, leány, nézd csak, fordítsd ide füledet! Feledd el népedet és apád házáat! Szépségedet a király kívánja. Hiszen Urad ő, hódolj hát neki!” (Zsolt 45,11-12). Ezeknek az ígéknek sokkal nagyobb erejük van, ha nem feledjük, hogy azok

⁶ Vagy inkább, „jelenlétekor”. További részletekért lásd a jelenléttel és a megjelenéssel kapcsolatos fejezetet a szerző „The Great Prophecies” c. művében.

fogják származásuk helyét, a földet lakni, akiket ugyan Krisztus megmentett, de nem tartoznak az elsőszülöttek gyülekezetéhez, és akiket nem fognak ősi lakóhelyükről a mennyei helyekre hívni.

Így megláthatjuk, hogy Ádám és Éva története milyen világosan előrevetíti az eljövendő csodálatos dolgokat, és kifejtí a házasság titkát Krisztus és gyülekezete vonatkozásában.

Fordítás: <https://hitunkcelja.wordpress.com/>